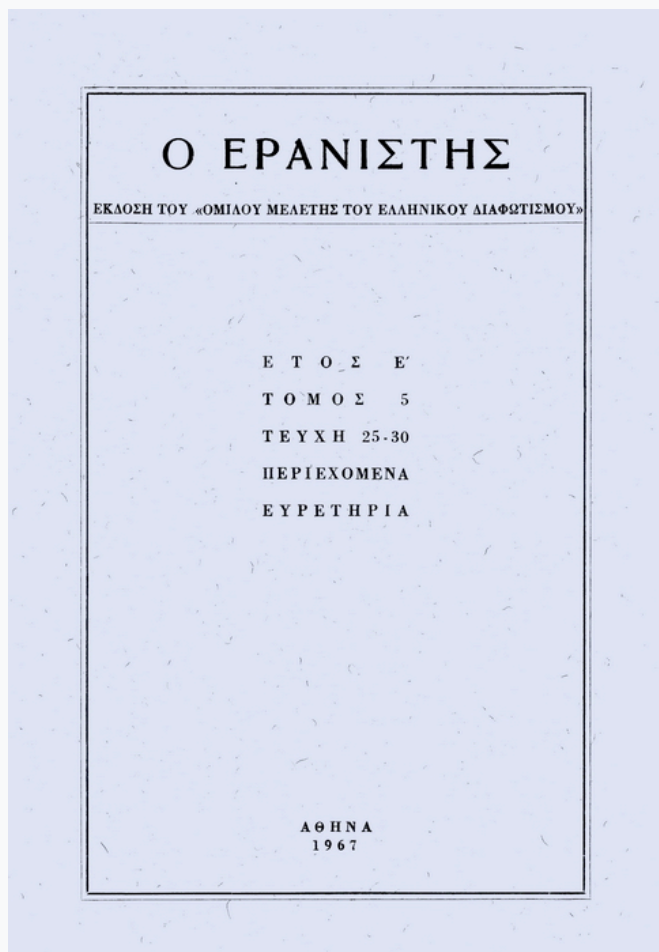

The Gleaner

Vol 5 (1967)

Οι πρώτες εκδόσεις της Ιστορίας του Κ. Παπαρρηγοπούλου

Κ. Θ. Δημαράς

doi: [10.12681/er.9435](https://doi.org/10.12681/er.9435)

Copyright © 2016, Κ. Θ. Δημαράς

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Δημαράς Κ. Θ. (2016). Οι πρώτες εκδόσεις της Ιστορίας του Κ. Παπαρρηγοπούλου. *The Gleaner*, 5, 145–155.
<https://doi.org/10.12681/er.9435>

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

Συνεχίζοντας την προσπάθειά μου για μιὰ μεθοδική προσέγγιση πρὸς τὸ ἔργο καὶ πρὸς τὴν μορφὴ τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, παρέχω σήμερα μερικὲς νύξεις ἀναφορικὰ μὲ τὴν πρώτη ἔκδοση τῆς Ἱστορίας του¹.

Πρῶτες ἀπασχολήσεις μὲ μιὰ σύνθεση τῆς Ἱστορίας τοῦ Γένους, μποροῦμε ἴσως νὰ ἐπισημάνουμε στὴν συζήτησή του μὲ τὸν Γ. Γ. Παπαδόπουλο, γύρω στὰ 1845. Εἴταν τότε ὁ ἐθνικὸς ἱστορικός, τριάντα ἐτῶν· ἴσως ὅμως καὶ ἀκόμη ἐνωρίτερα (1843, 1844), νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀνιχνεύσει κάποιες ἀντίστοιχες ροπές του. Στὴν περίπτωσιν αὐτήν, θὰ πρέπει συνάμα νὰ σημειωθεῖ ὅτι στὰ πρῶτα τοῦ ἱστορικὰ δημοσιεύματα, ἡ στάση του ἀπέναντι στὸ Βυζάντιο, ἐκείνη δηλαδὴ πού θὰ χαράξει τὴν διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα στὴν παραδοσιακὴ ἱστορία, τὸν γιββονισμό, καὶ στὴν ἱστορικὴ θέσιν τοῦ νέου ἑλληνισμοῦ, δὲν εἶναι ξεκαθαρισμένη. Μποροῦμε νὰ ὑποθέτουμε μὲ πιθανότητα ὅτι ἡ τροπὴ ἔγινε γύρω στὸν χαρακτηριστικὸ ἄξονα τοῦ 1850².

1. Ὁ ἔλεγχός μου ἐστηρίχθηκε ἰδίως στὴν αὐτοψία, γιὰ τὴν ὁποία ἐχρησιμοποίησα τὶς ἀκόλουθες Βιβλιοθήκες: ΕΒΕ, ΒΒ, Βιβλιοθήκη Δήμου Ἀθηναίων, Γεννάδειος, Βιβλιοθήκη Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Ἀπὸ ἰδιωτικὲς, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς Βιβλιοθήκες Κ. Θ. Δημαρᾶ καὶ Γ. Π. Σαββίδη, ὁ ἔλεγχος τῶν δελτίων τῆς ΒΒ περιέλαβε αὐτόματα καὶ τὶς Βιβλιοθήκες Ψυχάρη, Γ. Σιδερῆ, Καφαντάρη καὶ Μεταξᾶ, καθὼς ἐπίσης ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἔχει ἐνσωματώσει τὶς Βιβλιοθήκες Ἀ. Βλάχου καὶ Δ. Γ. Καμπούρογλου. Μεγάλῃ δυσκολίᾳ ἐπροκάλεσε ἡ ἔλλειψη ἀδέταν τόμων σὲ ὅλες τὶς Βιβλιοθήκες αὐτές· ἴσως στὰ πολ-

λαπλὰ τῶν μεγάλων μας Δημοσίων Βιβλιοθηκῶν νὰ μποροῦν νὰ βρεθοῦν.

2. Τὸ πῶς καὶ γιατί ἔγινε, εἶναι πρόωρο ἀκόμη νὰ δοκιμάσουμε νὰ τὸ καθορίσουμε, ἀφοῦ μᾶς λείπουν ὁλότελα οἱ σχετικὲς προεργασίες. Γιὰ νὰ ἀνασυνθέσουμε τὴν προσωπικότητα ἐνὸς ἀνθρώπου σὰν τὸν Παπαρρηγόπουλο γύρω στὰ 1850, πρέπει, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δικά του προσωπικὰ βιώματα, νὰ ἔχουμε ὑπόψιν τὰ ἀκόλουθα, τουλάχιστον, στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἴσως ἔνια, ἢ καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα δὲν μνημονεύω ἐδῶ, νὰ ἔχουν καταλυτικὲς ἰδιότητες· νὰ μὴν ξαναβρίσκονται κἀν στὸ συντελεσμένο ἔργο : τὴν δυτικὴ στροφὴ τῶν πνευμάτων πρὸς τὸν μεσαίωνα· τὸ γεν-

Πάντως, στὰ 1853, ὁ τίτλος καὶ ὁ μόνος τῆς πρωτότυπης Ἱστορίας τὴν ὁποία δημοσιεύει τότε, δείχνει ὅτι μέσα του ἔχει ὠριμάσει ἡ συνείδηση γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας: *Ἱστορία τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον*. Ὡστόσο ὀφείλουμε συνάμα νὰ ἀναγνωρίσουμε ὅτι ὁ Πρόλογός του, μνηολογημένος 15 Φεβρουαρίου 1853, ἐνῶ ἐξαίρει τὰ σχετικὰ μὲ τὸν μεταγενέστερο ἐλληνισμό, δὲν φαίνεται νὰ θέλει νὰ τονίσει ἰδιαίτερα τὴν σημασία τῆς μεσαιωνικῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας: μόνο γιὰ τὴν "Ἀλωση γίνεται μνεῖα στὸν Πρόλογο αὐτόν· καὶ ἂν, ἄλλωστε, μέσα στὸ σῶμα τοῦ συντόμου αὐτοῦ ἔργου, γίνεται χρῆση τοῦ ὅρου *Βυζαντινὸν Κράτος*, οἱ τίτλοι τῶν μερῶν καὶ τῶν κεφαλαίων δὲν ἔχουν περιλάβει τὴν ἐπωνυμία αὐτήν.

Μὰ ἂς ξαναπάρουμε τὴν χρονολογική μας τάξη. Ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ἔχει διορισθεῖ στὰ 1851 ἑκτακτος καθηγητῆς τῆς ἱστορίας¹, καὶ στὰ 1856 τακτικὸς². Δυὸ χρόνια ἀργότερα δοκιμάζει, γιὰ δεύτερη κιόλας φορὰ στὴν ζωὴ του, νὰ ἐκδώσει ἐφημερίδα: εἶναι Ὁ "Ἑλλην, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1858 στὸν Ἰανουάριο τοῦ 1860³.

ναῖο συνθετικὸ πνεῦμα τῆς μεγάλης ρωμαντικῆς ἱστοριογραφίας· τὸ κέντρισμα τοῦ Fallmerayer· τὴν Μεγάλη Ἰδέα· τὴν Χριστιανικὴ ἀνάπαλση τοῦ ἐλληνισμοῦ γύρω στὸν μεσοῦντα ΙΘ' αἰῶνα· τέλος πρέπει νὰ θυμόμαστε ἀντίστοιχες θεωρίες τίς ὁποῖες ἀρχισαν νὰ διαμορφώνουν στοὺς ἴδιους καιροὺς ἄλλοι "Ἑλληνες λόγιοι: Γ. Γ. Παππαδόπουλος, Σκαρλάτος Βυζάντιος, Σπ. Ζαμπέλιος. Ὁ ἴδιος ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐμνημόνευσε, καὶ ἐνῶς καὶ ἀργότερα, κάποια ἀπὸ τὰ πολλαπλὰ αἵτια ποὺ ἐσημείωσα ἐδῶ· πάντως στὴν Γενικὴ Ἱστορία του, τῆς ὁποίας εἶταν τυπωμένος τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1852, ὁ δεύτερος τόμος, ἐναλλάσσονται ἐκεῖ, χωρὶς νὰ διακρίνονται, οἱ ὅροι ἐλληνικὸς καὶ βυζαντινός, προκειμένου γιὰ τὸ Βυζάντιο. «Ὁλοσχερὴς ἐξελληνισμὸς τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους» ὀνομάζεται τὸ κεφάλαιο ποὺ καλύπτει τίς θ' ὡς ια' ἑκατονταετηρίδες. Σημειῶνω, τέλος, ὅτι οἱ δραστηριότητες τοῦ Ζαμπελίου στὰ ἴδια

χρόνια, ὅσο κι ἂν ὁ προσανατολισμὸς του δὲν εἶναι ὁ ἴδιος, ὑποχρεώνουν σὲ πολλὰς ἀκριβεῖς καὶ λεπτομερειακὰς χρονολογήσεις.

1. Πανταζίδης Ἰ., *Χρονικὸν τῆς πρώτης πεντηκονταετίας τοῦ ἐλληνικοῦ Πανεπιστημίου*, 1889, 103: 5 Φεβρουαρίου 1851. Ἐπειδὴ ἔχω ἀφορμὴ ἐδῶ νὰ μνημονεύσω τὸ ἔργο τοῦτο, στὸ ὁποῖο συχνὰ συμβαίνει νὰ ἀναφερόμαστε, πρέπει νὰ καταστήσω προσεκτικὸς τοὺς νεώτερούς μας χρῆστες του, ὅτι, παρὰ τὴν φιλότιμη προσπάθεια τοῦ συγγραφέα του, ἡ ἐργασία παρουσιάζει καὶ λάθη καὶ κενά.

2. Αὐτ., πίνακας Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, στὸ τέλος τοῦ ἔργου: 17 Φεβρουαρίου 1856.

3. Ὁ Παπαρρηγόπουλος συχνὰ ἐδοκίμασε νὰ ἐνταχθεῖ ὀργανικὰ στὸν κόσμον τοῦ περιοδικοῦ ἐντύπου: ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Ἑλληνα», ἔβγαλε ἐνωρίτερα καὶ ἄλλην ἐφημερίδα, μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Ἑθνική», στὰ 1847. Παλιότερα ἀκόμη, καθὼς

Ἐκεῖ καὶ ἄλλοῦ, θὰ ἔχει ἀφορμὲς νὰ ἐκθέσει τὴν προσωπικὴ τοποθέτησή του ἀπέναντι στὴν ἱστορία. Ἔτσι, τὸν Μάρτιο τοῦ 1859 θὰ διακηρύξει ἀπὸ βῆμα κατεξοχὴν ἐπίσημο, ὅτι «ἡ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας μελέτη ἀλάνθαστόν ἐστι τεκμήριον ὀργάνως ἐθνικοῦ βίου»¹. Τὸν ἴδιο χρόνο γράφει στὸν *Ἑλληνα*: «Καιρὸς εἶναι ν' ἀσχοληθῶμεν ἡμεῖς αὐτοὶ εἰς τὸ νὰ προπαρασκευάσωμεν ἴδιον, ἐθνικόν, ἐλληνικόν τοῦ ἱστορικοῦ ἡμῶν παρελθόντος μνημεῖον»· «καιρὸς νὰ ἐπιστήσωμεν ἰδιάζουσιν εἰς τὴν μελέτην τῆς πατρίδος ἡμῶν ἱστορίας προσοχήν»².

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1860, ἡ Πανδώρα δημοσιεύει τὴν ἀγγελίαν τῆς *Ἱστορίας*: πρόκειται νὰ καταλάβει τρεῖς τόμους, οἱ ὅποιοι θὰ βγοῦν σὲ 15 τεύχη ἢ *Βιβλία*, καθὼς τὰ ὀνομάζει. Οἱ τρεῖς τόμοι θὰ ἀπαρτίζονται ὁ καθένας ἀπὸ τ. φ. 30 ὡς 40· δηλαδὴ στὸ σύνολο ὁ Παπαρρηγόπουλος λογαριάζει ὅτι τὸ ἔργο του θὰ ἐκταθεῖ σὲ 1500 ὡς 2000 σελίδες. Ὁ συνδρομητὴς θὰ καταβάλλει μὲ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ πρώτου Βιβλίου τὴν τιμὴ τοῦ πρώτου τόμου, μὲ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ ἑκτοῦ τὴν τιμὴ τοῦ δευτέρου, καὶ μὲ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ ἑνδεκάτου τὴν τιμὴ τοῦ τελευταίου. Ὑπολογίζεται νὰ βγαίνει ἓνα τεῦχος κάθε διμηνία, καὶ τὸ πρῶτο θὰ κυκλοφορήσει μετὰ ὀλίγες ἐβδομάδες, τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1860³. Ὅταν ἐδημοσιεύθηκε ἡ ἀγγελία, τὸ τεῦχος θὰ εἶταν ἔτοιμο· πάντως παρουσιάσθηκε μὲ χρονολογία 1860⁴.

Πρέπει ἀκόμη νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἀγγελία ἀναγράφει καὶ τὰ περιεχόμενα, τοὺς τίτλους τῶν δέκα πέντε *Βιβλίων*. Δὲν ἔχω λόγονὰ τοὺς μεταφέρω ἐδῶ, γιατί ἐμειναν οὐσιαστικὰ ἀναλλοίωτοι ὡς τὸ τέλος· μὲ μία μόνη σημαντικὴ διαφορὰ: τὸ Βιβλίον ιδ' εἶχε ἀναγγελθεῖ μὲ τὸν τίτλο *Τουρκικὴ κυριαρχία*. Ἐξακολουθεῖ νὰ τιτλοφορεῖται ἔτσι στὶς ἀγγελίες, ὡς τὸν καιρὸ ὁποῦ ὀλοκληρώθηκε τὸ ἔργο, ὡς ὅτου δηλαδὴ, στὰ 1874, ἐδημοσιεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πέμπτου καὶ τελευταίου τόμου: ἐκεῖ καθιερώνεται ὁ ὅρος *Τουρκοκρατία*. Ἡ ἀλλαγὴ αὕτῃ τῆς τελευταίας ὥρας φαίνεται τόσο περισ-

φαίνεται ἀπὸ γράμμα τοῦ Μουστοξύδη πρὸς αὐτόν, ὁ Παπαρρηγόπουλος εἶχε προτείνει στὸν Μουστοξύδη, τὸ 1844 ἢ τὸ 1845, νὰ συνεχίσουν τὸν «Ἑλληνομνήμονα» (βλ. *Ἡμερολόγιο Βρετοῦ*, Η', 1868, 69). Οὐμίζω τὴν συμμετοχὴ του στὴν ἐκδοσὴ τῆς «Πανδώρας» καὶ τοῦ «Spectateur de l'Orient». Ἡ ἀνάγκη τῆς διδαχῆς εἶναι ἀκμαία στὸν μεγάλον αὐτὸν ρωμαντικὸ ἱστορικόν.

1. Κρίση στὸν Ποιητικὸ διαγωνισμό τοῦ 1859, τῆς ὁποίας εἶταν Εἰσηγητής. (Φαίνεται νὰ ἐδημοσιεύθηκε μόνο σὲ περιοδικὰ ἔντυπα τῆς ἐποχῆς, βλ. «Πανδώρα» Ι', 1859-1860, 25).

2. «Ὁ Ἑλληνα» 22.VIII.1859.

3. «Πανδώρα» ΙΑ', 1860-1861, 269 (φύλλο τῆς 1.IX.1860).

4. Ἦτος ἐκυκλοφόρησε μεταξὺ 15 καὶ 31 Δεκεμβρίου (βλ. πίνακα).

σότερο ανεξήγητη, που ο έθνικός ιστορικός είχε χρησιμοποιήσει ένωριτερα τον νεολογισμό αυτόν¹.

Άμεσως, μόλις αρχίζει η έκδοση του έργου, αρχίζουν και για τον βιβλιογράφο οι δυσκολίες· από το τέλος εκείνο του 1860, όταν έκυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος. Βέβαια, μια προσεκτική κριτική μελέτη του Τύπου της εποχής, συνδυασμένη με την συνεξέταση μεγάλου αριθμού αντιτύπων, θα παράσχει τις αναγκαίες επακριβώσεις, αφού το πρόβλημα γίνεται πια γνωστό έδω· ωστόσο, έμένα, όπως πάντα, μου φθάνει να δώσω ό,τι γνωρίζω, με την έλπίδα ότι θα έρθουν άλλοι νεώτεροί μου να συμπληρώσουν τα όσα φέρνω. Το πρώτο αυτό τεύχος, που αποτελείται από 120 σελίδες, μακρά βιβλιοκρισία έδημοσίευσε ο Δ. Μαυροφρύδης, στα δύο τεύχη Φεβρουαρίου 1861 του περιοδικού *Φιλίστωρ*². Ακόμη και αν υποθέταμε ότι το δεύτερο Βιβλίο είχε βγει κανονικά, 1 Δεκεμβρίου 1860, η έκταση της βιβλιοκρισίας και οι διερευνήσεις τις όποιες απαιτούσαν *ad hoc* οι επικρίσεις, είναι τόσες, ώστε φαίνεται ότι θα ήταν δύσκολο να επεκταθεί η κριτική και στα δύο Βιβλία της *Ιστορίας* μαζί.

Αναμφίβολο είναι ότι τα τεύχη της *Ιστορίας* έκυκλοφορούσαν χωρίς ιδιαίτερο το καθένα έσώτιτλο³. έπίσης αναμφίβολο είναι ότι

1. Πάντως τον σημειώνω στον «Έλληνα». Φυσικά, έχει κανείς υπόψη του ότι τα μεγάλα έργα γράφονται με διαδοχικές προσεγγίσεις, μέσα στις όποιες το κάθε όρόσημο φαίνεται αυθαίρετα βαλμένο από τους μεταγενεστέρους· τουτό ισχύει και για την γενική σύλληψη της *Ιστορίας* του Παπαρρηγοπούλου, και για θέματα της όρολογίας του, τα όποια θα πρέπει να απασχολήσουν τον μελετητή: Βυζάντιο ή Τουρκοκρατία, κλπ. Για τον τελευταίο όρο, θα προσέθετα και κάποια άλλα τεκμήρια, όσο κι αν γνωρίζουμε ότι τα έξώφυλλα του βιβλίου δεν προσφέρουν πάντοτε μαρτυρίες για την διάθεση εκείνου που το συνέταξε. Γεγονός είναι ότι, ενώ αναγγέλθηκε σταδιακά στα έξώφυλλα της *Ιστορίας* η αύξηση των τόμων από τρεῖς σε πέντε, ενώ δηλαδή, είναι φανερό ότι εγίνόταν κάποια επεξεργασία στις άγγελίες τις όποιες περιείχαν

τα έξώφυλλα, ο τίτλος του Βιβλίου ιδ', εκείνου που τελικά έγινε «Τουρκοκρατία», μένει στις άγγελίες των έξωφύλλων ως το τέλος «Τουρκική κυριαρχία». Ο όρος όπωσδήποτε είναι αισθητά παλαιότερος: ο Κουμανούδης, στην *Συναγωγή* του τον άνάγει στα 1834.

2. «Φιλίστωρ» Α', 1861, 101 κέξ.

3. Δεν έχει ακόμη σταθεροποιηθεί η βιβλιολογική όρολογία μας· όσπου να γίνει τουτό, κωδικοποιώ πρόχειρα, για τις σημερινές άνάγκες μας: έξώτιτλος - αυτό που είναι τυπωμένο επάνω στο έξώφυλλο· έσώτιτλος - αυτό που συνήθως αποτελεί επανάληψη του πρώτου, και που είναι μέσα στο βιβλίο, συνήθως στην πρώτη, τρίτη ή πέμπτη σελίδα του· ψευδοτίτλος - ό συνοπτευόμενος τίτλος, που κανονικά βρίσκεται εμπρός από τον έσώτιτλο, αλλά ο όποιος, στα δικά μας τυπογραφικά έθιμα, μπαίνει κάποτε, στην άρχή πάντοτε

ὁ ἐσώτιτλος τοῦ πρώτου τόμου παρουσιάσθηκε ὀργανικά, τυπογραφικὰ καὶ ὄχι μόνο βιβλιοδετικά, ἐνσωματωμένος στὸ πρῶτο τεῦχος. Ἔτσι, μὲ τὴν συνήθεια ποὺ ὑπῆρχε, καὶ τότε καὶ πολὺ ἀργότερα, νὰ βιβλιοδετοῦνται τὰ τεύχη τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν φυλλαδίων καθὼς καὶ οἱ τόμοι τῶν βιβλίων χωρὶς τὰ ἐξώφυλλά τους, ἐχάθηκαν τὰ ἐξώφυλλα, οἱ κουβερτοῦρες, τῶν ὑπολοίπων τευχῶν, εἴτε ἐνεπίγραφα εἴτε ἀνεπίγραφα, καὶ ἐπεκράτησε ἡ ἀντίληψη ὅτι ὁ πρῶτος τόμος ὁλόκληρος ἐκυκλοφόρησε τὸ 1860· τὴν ἀντίληψη αὐτὴν ἐπικυρώνει καὶ ἡ Βιβλιογραφία Γκίνης-Μέξας¹.

Μὰ ὅτι τὰ τεύχη β' (σελ. 121-326) καὶ γ' (σελ. 327-568) ἐβγῆχαν αὐτοτελῆ, συμπεραίνεται ἀπὸ τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων τους,

τοῦ βιβλίου, μετὰ ὅμως ἀπὸ τὸν ἐσώτιτλο· μεσώτιτλος - ἐνδιάμεσος τίτλος, ποὺ τυχαίνει νὰ χωρίζει μεγάλες ἐνότητες ἐνὸς βιβλίου. Γιὰ ἄλλα σχετικὰ ζητήματα, βλ. καὶ τὴν ἐπόμενη σημείωση.

1. Οἰκονομικοὶ κυρίως λόγοι, ἀλλὰ ὄχι ἀποκλειστικά, καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἐκδοτῶν καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ κοινοῦ, κατέστησαν, ἀμέσως ἀπὸ τὴν σύσταση τοῦ Βασιλείου, ἀναγκαῖα τὴν ἐκδοση μεγάλων, δαπανηρῶν, δηλαδή, καὶ ἀκριβῶν βιβλίων, σὲ τεύχη. Αὐτὸ προκαλεῖ κακὰς βιβλιογραφικὰς, ἐπικίνδυνες, συγχίσεις: ὅταν ὁ ἐσώτιτλος τοῦ τόμου συνεκδίδεται μὲ τὸ πρῶτο τεῦχος, τότε ὅλο τὸ ἀντίστοιχο μέρος τοῦ ἔργου, ἢ τὸ ἔργο ὁλόκληρο, προχρονολογεῖται· ὅταν συνεκδίδεται μὲ τὸ τελευταῖο, τότε ἔχουμε μεταχρονολόγηση. Καὶ τὰ δύο εἶναι κάκιστα, γιατί κάποτε ὁ χρόνος ποὺ παρέρχεται ἀνάμεσα στὴν ἐκδοση τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τελευταίου τεύχους, εἶναι μακρὸς καὶ ὁ ἐρευνητὴς ζεῖ μέσα στὸν παραχρονισμό, ἂν μπορῶ νὰ πῶ ἔτσι. Βλέπουμε ἐδῶ, μὲ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Παπαρρηγοπούλου, τίς συνέπειες τίς ὁποῖες παρουσιάζει ὁ πρῶτος τύπος τῶν κατὰ τεύχη ἐκδόσεων· γιὰ τὸν δεῦτερο θὰ ἐσημειώσω, προκειμένου νὰ γίνῃ ἡ

ἀναγκαῖα ἐπακρίβωση στὴν Βιβλιογραφία Γκίνης-Μέξας, τὴν περίπτωσιν τοῦ Λεξικοῦ τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιολογίας τοῦ W. Smith στὴν πρώτη ἐκδοση Πανταζῆ, ἐπειδὴ τυχαίνει νὰ γνωρίζω ἄδετα φυλλάδια τοῦ ἔργου. Ὁ Γκίνης-Μέξας τὸ ἀναφέρει στὸ 1860 (ἀρ. 8278)· στὴν πραγματικότητα τὸ τεῦχος α' (σ. 1-160) ἐκυκλοφόρησε, καθὼς καὶ τὸ β' (σ. 161-320), τὸ 1856, τὰ γ' (σ. 321-480), δ' (481-640), ε' (641-800) τὸ 1857, τὰ ς' (801-960), ζ' (961-1114) τὸ 1858· τὸ η' (1115 κ.έ.) ἐβγῆκε τὸ 1859. Ὡς ἐκεῖ σταματᾷ ἡ ἐμπειρία μου· τοῦ ὑπολοίπου ἔργου ἡ ἐκτύπωση, μαζὶ μὲ τοὺς πίνακες ποὺ τὸ ἀπαρτίζουν, θὰ ἐκάλυψε τὸ 1859 καὶ ἕνα μέρος τοῦ 1860. Σημειῶνω καὶ γιὰ τὸ Λεξικὸν Ἑγκυκλοπαιδείας τῆς Σμύρνης, ὅτι ἡ χρονία 1861 (Γκίνης-Μέξας 8711) γιὰ τὸν πρῶτο τόμο δὲν εἶναι σωστή, γιατί τὸ πρῶτο τεῦχος τοῦ ἐκυκλοφόρησε πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐκεῖνου. Τὰ τεύχη κανονικὰ λέγονται τότε φυλλάδιο, ἢ τεῦχος, ἢ διανομή (ἐξέλληνισμός τοῦ ὅρου livraison)· ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ἐπροτίμησε τὸ Βιβλίον, ἴσως καὶ γιὰ ἄλλους λόγους, ἀλλὰ πάντως γιατί ἡ διαίρεση στὴν ὁποία κατέληξε δὲν εἶταν μόνο βιββιολογικὴ ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικὴ.

πού είναι χωριστός για το κάθε-ένα από τα δύο· άλλωστε του γ' μόνου έχουμε ἀγγελίες στον *Φιλίστωρα* και στην *Πανδώρα*, Ἰούλιο τοῦ 1861¹. Τῶν τευχῶν δ' καὶ ε' (σελ. 569-877 τὰ δύο μαζί) τὰ περιεχόμενα ἔχουν τυπωθεῖ σὲ μία τυπογραφικὴ ἐνότητα, πράγμα πού προκαλεῖ τὴν σκέψη ὅτι τὰ τεύχη ἐκυκλοφόρησαν μαζί· ἀλλὰ ἡ προσεκτικὴ ἐξέταση τῶν ἀντιτύπων ὅπου τοῦτο εἶναι ἐφικτό, βεβαιώνει κατηγορηματικὰ ὅτι τὰ δύο τεύχη ἐτυπώθηκαν χωρὶς τυπογραφικὴ διακοπή· ἡ ἀρχὴ τοῦ ε' βρίσκεται στὸ ἴδιο φύλλο μὲ τὸ τέλος τοῦ δ'. Τὴν ἐκδοση τοῦ διπλοῦ τεύχους αὐτοῦ, ἀνήγγειλε ὁ *Φιλίστωρ* τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1862². Ἐπειδὴ τὸ περιοδικὸ βγαίνει τότε δύο φορές τὸν μῆνα, ὀφείλουμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὸ τεῦχος ἐκυκλοφόρησε ἀρχὴ τοῦ 1862, ἢ, τὸ ἐνωρίτερο, στὰ τέλη τοῦ 1861³. Ἔτσι συμπληρώνεται ὁ πρῶτος τόμος τῆς Ἱστορίας, μὲ τὶς 877 σελίδες τοῦ ἑνὸς μόνο μπορούμε νὰ θεωροῦμε γιὰ βέβαιο· ὅτι μέσα στὸ 1861 ἐβγήκε τὸ τεῦχος γ'· τὸ β' θὰ ἐκυκλοφόρησε ὅχι μακρὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ 1861, καὶ τὸ δ'-ε' πάντως μετὰ τὸ τέλος τῆς χρονιᾶς αὐτῆς. Στὸ σημείω, λοιπόν, τοῦ τόμου τούτου, τοῦ πρώτου τῆς Ἱστορίας, ἡ ἀναγραφὴ τῆς Βιβλιογραφίας Γκίνη-Μέξια θὰ πρέπει μὲ κάποιον τρόπο νὰ προσαρμοσθεῖ στὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα παρουσιάζω ἐδῶ.

Τοῦ δευτέρου τόμου τὸ πρῶτο τεῦχος, τὸ ζ', πού ἔχει μαζί καὶ τὸν ἐσώτιτλο τοῦ τόμου ὁλόκληρου, ἐκυκλοφόρησε, μὲ σελίδες 178, τὸ 1862, ὅπως χρονολογεῖται στὸν ἐσώτιτλο αὐτόν· ἔχει κι αὐτὸ τὰ δικά του περιεχόμενα χωριστὰ⁴. Τὸ τεῦχος ζ' (σελ. 179-422), ἀγνοῶ πότε ἐκυκλοφόρησε, ἀλλὰ πάντως κι ἐκεῖνο χωριστὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα, σύμφωνα μὲ τὸ τεκμήριο πού παρέχεται ἀπὸ τοὺς πίνακες τῶν περιεχομένων, καὶ καθὼς φαίνεται πιθανότερο, τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1864⁵. Τὸ τρίτο καὶ τελευταῖο τεῦχος τοῦ τόμου, τὸ η', μὲ τὶς σε-

1. «Φιλίστωρ», Β', 1861, 33, «Πανδώρα» ἐξώφυλλο τεύχους 271, τῆς 1 Ἰουλίου 1861.

2. «Φιλίστωρ», Γ', 1862, 375.

3. Τῆς ἰδίας ἀκριβῶς ἐποχῆς ἔχουμε σχετικὴ εἰδηση στὴν «Πανδώρα» (τεύχος 1.IV.1862: Τ. II', σ. 24)· ὁ λόγος ὅμως εἶναι ἐκεῖ γιὰ τὰ τεύχη ε' καὶ ζ'. Ἐπειδὴ ἀναγράφεται ὅτι ἐσυμπληρώθηκε ὁ πρῶτος τόμος, μπορούμε νὰ πιστεύουμε ὅτι πρόκειται γιὰ λάθος, ἀντὶ δ' καὶ ε' ἢ ὑπόθεση αὐτὴ ἐνισχύ-

εται ἀποφασιστικὰ ἀπὸ ἀντίστοιχη ἀγγελία στὸ ἐξώφυλλο τῆς Πανδώρας, τεύχος 292, τῆς 15 Μαΐου 1862 (βλ. πίνακα).

4. Βλ. ἐδῶ τὴν προηγούμενη σημ.

5. Ἀναγγέλθηκε στὸ ἐξώφυλλο τῆς Πανδώρας, τεύχος 338, τῆς 15 Ἀπριλίου 1864. Γιὰ τὴν χρονολόγησή του διαθέτουμε δύο ἀκόμη τέρμινια: τὸ περιοδικὸ ἔντυπο «Αἴγυπτος - Ἑρμῆς» τῆς Ἀλεξανδρείας, στὸ φύλλο τῆς 14/26.IV.1864 γράφει ὅτι ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος ἐξέδωσε τὸν δεύτερο τόμο

λίδες 423-778, αναγγέλθηκε από την Πανδώρα τὸν Ἰούλιο τοῦ 1865 καὶ ἐκρίθηκε τὴν ἴδια ἐποχὴ ἀπὸ τὴν Χρυσανθίδα¹. Μποροῦμε νὰ εἶμαστε βέβαιοι ὅτι εἶχε κυκλοφορήσει μέσα σὲ αὐτὴν τὴν χρονιά· οἱ ἀνωμαλίες τὶς ὁποῖες ἐπροκάλεσε ἡ μεταπολίτευση εἴταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε τὴν καθυστέρηση καὶ τῶν δύο τευχῶν. Συνεπῶς καὶ ἐδῶ, χωρὶς νὰ ξέρουμε ἀκόμη μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ποῦ πρέπει νὰ πέσει ἡ τομὴ, γιὰ τὸ τεῦχος ζ', μποροῦμε νὰ ποῦμε κατηγορηματικὰ ὅτι ἡ ἀναγραφή ἀκέρειου τοῦ τόμου στὸ 1862, ὅπως γενικὰ γίνεται, καὶ εἰδικὰ στὴν Βιβλιογραφία Γκίνη-Μέξα, δὲν ἀνταποκρίνεται μὲ τὰ πράγματα. Μιὰ προσεκτικὴ ἔρευνα στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς, θὰ ξεκαθαρίσει μὲ ἀσφάλεια τὴν τοποθέτηση τοῦ τεύχους ζ'.

Ἀντίθετα, λοιπόν, μὲ τὶς προθέσεις καὶ τὶς ἐξαγγελίες τοῦ Παπαρρηγοπούλου, τὰ Βιβλία ἐβγῆκαν σὲ πολὺ πιὸ ἀρτια χρονικὰ διαστήματα ἀπὸ τὸ ἀρχικὰ προβλεπόμενο δίμηνο. Μὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἡ μόνη μεταβολὴ στὸ πρόγραμμα· ἡ ὕλη ἐξεπέρασε τὴν πρόβλεψη καὶ οἱ 1655 σελίδες τῶν ὀκτῶ τευχῶν μὲ τὰ ὁποῖα ἔκλεισαν οἱ δύο πρῶτοι τόμοι ἐκάλυψαν ὅ,τι εἶχε ὑπολογισθεῖ ἀρχικὰ ὅτι θὰ ἀρκοῦσε γιὰ ὁλόκληρο τὸ τρίτομο ἔργο. Ἐχρειάζονταν μίαν ἀναπροσαρμογὴ τοῦ προγράμματος, ἡ ὁποία γνωρίζουμε, φυσικά, ὅτι ἔγινε, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουμε πότε ἔγινε. Πραγματικά, ὅπως θὰ δοῦμε συνεχίζοντας, τὸ 1865 ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐθεωροῦσε ἀκόμη, (ἢ ἄφησε τὴν ἀγγελία του ὅπως περὶ τοῦ τῆς εἶχε πρωτοβγάλει) ὅτι τὸ ἔργο θὰ ἐσυμπληρωνόταν σὲ τρεῖς τόμους. Ἀλλὰ τὸ 1868, μιλεῖ πιά γιὰ τόμους τέσσερις.

Δὲν γνωρίζουμε σὲ πόσα ἀντίτυπα ἐξετύπωσε τὸν πρῶτο καὶ τὸν δεῦτερο τόμο, οὔτε ἂν καὶ τότε ἐξαντλήθηκαν τὰ ἀντίτυπα αὐτά. Ὅπως-δήποτε φαίνεται πολὺ ἀμφίβολο αὐτὸ ποῦ ἐγράφηκε, ὅτι τὸ 1865 εἶχαν ἐξαντληθεῖ οἱ δύο τόμοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ δεῦτερος, ὅπως εἶδαμε, μόλις ἐσυμπληρώθηκε γύρω στὰ μισὰ τοῦ χρόνου· ὅσο ἐπικρα-

τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας του. Ἡ εἰ-
δηση ἀναφορικὰ μὲ τὸ προηγούμενο
τεῦχος εἶναι ἐντελῶς ὑπερήμερη, καθὼς
γνωρίζουμε· νὰ εἶναι γιὰ τὸ ἐπόμενο,
ἀποκλείεται, ὅπως καί, συνεπῶς, ἀπο-
κλείεται νὰ εἶναι γιὰ ἀκέρειο τὸν τόμο·
μένει μόνο τὸ ζ'. Ἡ «Κλειώ» τῆς
Τεργέστης, στὸ φύλλο τῆς τῆς 26^η
IV.1865, ἀρχίζοντας μακρὰ βιβλιο-
κρισίαν τῆς Ἱστορίας, γράφει ὅτι ἔχουν

ἐκδοθεῖ ἐπὶ τὰ Βιβλία. Ὑποθέτω ὅτι
ἡ ἐπικειμένη ἐκδοση τοῦ η' θὰ ἐπροκά-
λεσε τὴν ἐπίσπωση τῆς καθυστερημένης
κριτικῆς. Ὑπάρχει, δηλαδή, κάθε λόγος
νὰ πιστεύουμε ὅτι τὸ τεῦχος ζ' ἐβγῆκε
στὴν ἀρχὴ τοῦ 1864.

1. «Πανδώρα», ἐξώφυλλο τοῦ τ. 367,
I.VII.1865 — «Χρυσανθίδα» Γ', 1865,
372.

τούσε ή αντίληψη ότι οι εκδόσεις είχαν γίνει αντίστοιχα τὸ 1860 καὶ τὸ 1862, μπορούσε τὸ πρᾶγμα νὰ συζητηθεῖ· τώρα κάτι ἄλλο πρέπει νὰ σκεφθοῦμε γιὰ νὰ ἐρμηνεύσουμε μιὰ καινούρια πορεία τὴν ὁποία θὰ πάρει τὸ ἔργο. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι στὰ 1865 ὁ Παπαρρηγόπουλος εἶχε ἐπιτύχει τὴν οἰκονομικὴ συμπαράσταση τῆς ὁμογενείας, καὶ πῶς συγκεκριμένα τοῦ λημνίου ἐμπόρου Ἰωάννη Ἀντωνιάδη. Αὐτὸς ἐπεχορήγησε τὴν ἔκδοση, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὴν πλευρὰ πού μᾶς ἐνδιαφέρει, ἐσυνεχίσθηκε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: ὁ πρῶτος τόμος ἐξανατυπώθηκε, ὅλος μαζί πιά, μὲ τὸν ἴδιον ἀριθμὸ σελίδων κειμένου τὸν ὁποῖο εἶχε ἡ πρώτη ἔκδοση, μὲ ἐνσωματωμένες τὶς προσθῆκες ὅσες εἶχαν δηλωθεῖ στὸ τέλος τοῦ τόμου στὴν προηγούμενη ἔκδοση, μὲ διορθωμένα τὰ ἀντίστοιχα παροράματα καὶ ἐνοποιημένους τοὺς πίνακες τῶν περιεχομένων. Ὁ δεύτερος τόμος δὲν φαίνεται νὰ ἐξανατυπώθηκε, ἀλλὰ ὅπωςδῆποτε ἐκυκλοφόρησε ἐνιαῖος καὶ μὲ τὰ περιεχόμενα ἐνοποιημένα. Στὴν νέα αὐτὴν παρουσίαση τῶν δύο τόμων, ἡ ὁποία ἔχει καὶ εἰκόνες καὶ χάρτες, ἔγινε καὶ ἔκδοση σὲ χαρτὶ πολυτελείας, ἡ ὁποία ἐσυνεχίσθηκε ὡς τὸ τέλος, σὲ ἄγνωστο ἀριθμὸ ἀντιτύπων¹.

Ὁ τρίτος τόμος ἀποτελεῖ τὴν μετάβαση ἀπὸ τὴν μία στὴν ἄλλη ἐκδοτικὴ προσπάθεια. Ἐκυκλοφόρησε ἀρχικά, σύμφωνα μὲ κατηγορηματικὴ μαρτυρία τοῦ Παπαρρηγοπούλου, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ ἄλλοῦ, σὲ δύο τεύχη-Βιβλία: τὸ ἓνα, τὸ θ' (ὡς τὴν σελίδα 387) εἶναι τοῦ 1867· τὸ ἄλλο, τὸ ι' (ὡς τὸ τέλος, δηλαδή ὡς τὴν σελίδα 845) εἶναι τοῦ 1868². Συνάμα τὸν ἔχουμε, μὲ τὴν ἴδια στοιχειοθεσία, τυπωμένον ὅλον μονομιᾶς μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας σειρᾶς,

1. Ἡ Γεννάδειος ἔχει τοὺς δύο πρῶτους τόμους μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωση, «Hommage de l'auteur» στὸν Guizot, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα, μὲ ἐλληνικὴ γραφή, φαντάζει σὲ παράθεμα, ἐντυπη, στὴν ἴδια σελίδα τοῦ ἐσωτίτλου. Ἀκέρειας τῆς σειρᾶς τοὺς τόμους σὲ χαρτὶ πολυτελείας ἐπίσης, ἔχει ἡ ΕΒΕ, ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκη Νερούτσου.

2. Ἡ βεβαίωση τοῦ Παπαρρηγοπούλου βρίσκεται στὴν σ. α' τοῦ Ἐπιλόγου, 1877, δηλαδή, στὴν πρώτη σελίδα τοῦ εὐρετηρίου. Ἐκεῖ γράφει: «Ὡς πρὸς τὸν τρίτον τόμον αἱ παραπομπαὶ γίνονται εἰς τὴν ἐν ἔτει 1872 γενομένην μετατύπωσιν αὐτοῦ, μετὰ

πολλῶν προσθηκῶν καὶ διορθώσεων, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐτροπολογήθη ἐν πολλοῖς ἡ σελίδωσις τοῦ ἐν ἔτεσιν 1867 καὶ 1868 κατὰ πρῶτον ἐκτυπωθέντος τούτου τόμου». - Τοῦ ἐνάτου τεύχους ἐξώτιτλος, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸν ἐσωτίτλο τοῦ τρίτου τόμου, ἔχει σωθεῖ. Δημοσιεύω ἐδῶ σὲ φωτοτυπία καὶ τοὺς δύο τίτλους, δεῖγμα τῶν δυσχερειῶν καὶ παραχρονολογήσεων, τὶς ὁποῖες προκαλοῦσε ἡ παρουσία αὐτῆ. Ἡ «Κλειὼ» τῆς Τεργέστης ἀρχίζοντας μακρὰ βιβλιοκρισίαν τῆς στὸ φύλλο τῆς 4/16.Ι.1869 γράφει ὅτι ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ ι' τεύχος. Βλ. ἐδῶ καὶ τὸν πίνακα.

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ,

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ
ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ,

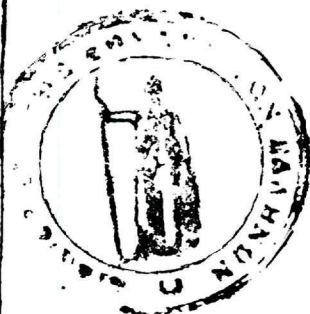
ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

ΥΜΩ

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Ὁ λαὸς ὁ μελετῶν καὶ γινώσκων τὴν
ἱστορίαν αὐτοῦ, κρίνει σχεδὸν πάντοτε
ἀσφαλτέστερον καὶ ὀρθότερον περὶ τῶν
παρόντων αὐτοῦ πραγμάτων, καὶ περὶ
τῶν ὄρων τῆς προόδου, καὶ περὶ τῆς
μελλούσης αὐτοῦ τύχης.

ΓΚΙΖΩΤΟΣ.

1369

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ ΠΑΣΣΑΡΗ.

Ὅδὸς Νικίᾱ καὶ Μιλτιάδου ἀριθ. 6 καὶ 9.

1867.

ΡΕΤΟΡΙΚΑ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ,

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ
ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ,

ΣΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ

ΥΠΟ

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ὁ λαὸς ὁ μελετῶν καὶ γινώσκων τὴν
ἱστορίαν αὐτοῦ, κρίνει σχεδὸν πάντοτε
ἀσφαλέστερον καὶ ἐρθότερον περὶ τε τῶν
παρόντων αὐτοῦ πραγμάτων, καὶ περὶ
τῶν ὄρων τῆς προῶρου, καὶ περὶ τῆς
μελλούσης αὐτοῦ τύχης.

ΓΚΡΙΖΩΤΟΣ,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ ΠΑΣΣΑΡΗ:
Ὁδὸς Νικίᾳ καὶ Μιλτιάδου ἀριθ. 6 καὶ 9,

1867.

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ,

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ
ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ,

ΣΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ,

ΥΜΝ

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ὁ λαὸς ὁ μελετῶν καὶ γινώσκων τὴν
ἱστορίαν αὐτοῦ, κρίνει σχεδὸν πάντοτε
ἀσφαλέστερον καὶ ὀρθότερον περὶ τῶν
παρόντων αὐτοῦ πραγμάτων, καὶ περὶ
τῶν ὄρων τῆς προόδου, καὶ περὶ τῆς
μελλούσης αὐτοῦ τύχης.

ΓΕΙΖΩΤΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΙΗ.
(Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 51.)

1872.

Π Ι Ν Α Κ Α Σ

ἀναγγελιών γιὰ τὴν δημοσίευσή των τευχῶν τῆς Ἱστορίας τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου,
ἀπὸ τὰ ἐξώφυλλα τοῦ περιοδικοῦ «Πανδώρα».

Τόμος Ἱστορίας	Ἔτος	Μήνας	Τεῦχος Ἱστορίας	Τεῦχος Πανδώρας
Α'	{ 1861 1861 1861 1862	Ἰαν. 1	α'	259
		Μάρ. 15	β'	264
		Ἰούλ. 1	γ'	271
		Μάιος 15	δ'-ε'	292
Β'	{ 1862 1863 1864 1865	Νοέμ. 15	στ'	304
		Ἀπρ. 15	ζ'	338
		Ἰούλ. 1	η'	367
		1866		
Γ'	{ 1867 1868	Ἀπρ. 15	θ'	410
		Δεκ. 15	ι'	450

Σημ. : Ὁ ἔλεγχος δὲν μπόρεσε νὰ περιλάβει ὅλα τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ στὴν σχετικὴν περίοδον, ἀλλὰ τὰ κενὰ ὅσα ἔμειναν δὲν ἀφήνουν μεγάλαν περιθώριον σέ ἄλλας λόγους παραλείψεις Ἡ μνεία ἀναγγελίας ἀναφέρεται πάντοτε στὴν πρώτη δημοσίευσιν ἀπὸ ἧς ἐκείνην

καὶ χρονολογημένον μὲ τὴν χρονίαν τοῦ πρώτου ἀπὸ τὰ δύο τεύχη, ἐνῶ δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι ἀφοῦ τὸ δεύτερο τεῦχος-Βιβλίον τοῦ τόμου ἐκυκλοφόρησε τὸ 1868, τότε καὶ ὅχι πρὶν μποροῦσε νὰ κυκλοφορήσει καὶ ὁ ἐνιαῖος τόμος. Σὲ σωζομένη τελευταία σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ ἐνιαίου αὐτοῦ τόμου εἶναι ποὺ πρωτοβρίσκουμε σήμερα ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματος ἀπὸ τρεῖς σὲ τέσσερις τόμους.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα σμίγουν οἱ δύο ἐκδόσεις οἱ ὁποῖες ἔχουν διαμορφωθεῖ: οἱ ὑπόλοιποι τόμοι δὲν παρουσιάζουν κανένα σημάδι ποὺ νὰ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ υποθέσουμε ὅτι ἐβγῆκαν κατὰ τεύχη· συνάμα ἔχουν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας σειρᾶς. Ὁ τέταρτος, μὲ τὶς 751 σελίδες του εἶναι τοῦ 1871· ὁ πέμπτος, «καὶ τελευταῖος», ὅπως γράφει στὸν ἐξώτιτλο, ἔχει σελίδες 1000 καὶ ἐκυκλοφόρησε τὸ 1874¹. Ὡς σημειωθεῖ, ἄλλωστε, γεγονὸς ποὺ προσθέτει στὶς πολλὰς βιβλιογραφικὰς δυσκολίας ὅσας παρουσιάζει τὸ ἔργο, ὅτι στὶς νέες ἐκτυπώσεις τῶν τριῶν πρώτων τόμων δὲν ἀναγράφεται πούθενά ὅτι ἔχει προηγηθεῖ ἄλλη ἐκδοσις. Ὅπως ἔχουν σήμερα τὰ πράγματα, δὲν γνωρίζουμε οὔτε πότε ἀποφασίσθηκε νὰ διευρυνθεῖ ἡ ἐκδοσις σὲ πέντε τόμους· ἐξακριβώσαμε μόνον, πὺδ ἐπάνω, ὅτι τοῦτο φαίνεται νὰ ἔγινε πάντως μετὰ τὸ 1868. Ἐνας Ἐπίλογος, μαζὶ μὲ τὸ ἀλφαβητικὸ εὑρετήριο τῶν πέντε τόμων, σελίδες 456 καὶ πη', ἐκυκλοφόρησε τὸ 1877. Στὸ ἴδιον σχῆμα μὲ τοὺς ὑπολοίπους τόμους, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁλοκληρώνει τὴν ἀρχικὴ αὐτὴν ἐκδοσις, ὅπως προσπάθησα νὰ τὴν ἀναπαραστήσω².

Ὡστόσο, πρὶν κλείσω τὸ χρονικὸ τοῦτο, θὰ εἶχα δύο ἀκόμη στοιχεῖα νὰ εἰσαγάγω, τὰ ὁποῖα θὰ ἐβάραιναν ὑπερβολικὰ τὶς σημειώσεις. Τὸ ἓνα ἀναφέρεται στὸν τρίτον τόμον. Εἶδαμε ὅτι μὲ τὴν ἀνατύπωση τοῦ πρώτου τόμου ἔλαβε ἀφορμὴ ὁ ἱστορικὸς νὰ ἐπεξεργασθεῖ τὸ κείμενό του, πράγμα ποὺ δὲν συνέβη στὸν δεύτερον τόμον, μὲ τὴν ἐνταξὴ του στὴν καινούργια σειρά· ἀντίθετα ὁ τρίτος τόμος ἔγινε ἀντικείμενο πολὺ βαθιᾶς ἐπεξεργασίας. Ἔτσι, τὸ 1872, ἀφοῦ δηλαδὴ εἶχε ἐκδοθεῖ καὶ ὁ τέταρτος τόμος, ξαναβγῆκε ὁ τρίτος μὲ ἀλλαγὰς οἱ ὁποῖες μετέ-

1. Οἱ σελίδες 990-1000 τοῦ τόμου αὐτοῦ ἐμπεριέχουν σημειώσεις σημαντικὰς γιὰ τὴν γνωριμία μὲ τὸν Παπαρρηγόπουλον.

2. Ὁ Κορομηλᾶς, στὸ Catalogue raisonné τῶν ἐτῶν 1873-1877, Ἀθήνα

1878, ἀναγράφει τὸν Ἐπίλογον αὐτὸν στὸ 1876. Ὁ Κατάλογος τοῦ Σ. Κ. Βλαστοῦ, 1881, ὅπου ἔχει ἐκδοθεῖ ὁ τόμος, τὸν σημειώνει στὸ 1877. Αὐτὴ ἡ χρονία ἀναγράφεται σὲ ὅσα ἀντίτυπα ἔχω ἰδεῖ.

βαλαν τὴν σελίδωσή του¹. Ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐπισημαίνει τὴν περίπτωσιν στὴν ἀρχὴ τοῦ εὑρετηρίου, τονίζοντας ὅτι οἱ παραπομπές γίνονται στὴν νέα ἐκδόσι: εἶδαμε ὅτι γιὰ τοὺς ἄλλους τόμους, ὅσοι ξαναβγῆκαν, τέτοιο πρόβλημα δὲν ἐγεννιόταν, γιὰτὶ οἱ νέες στοιχειοθεσίες, ὅπου ἔγιναν, ἐσυμμορφώθηκαν μὲ τὶς παλιές ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ τῶν σελίδων· ἐδῶ, ἡ νέα, ἃς τὴν ποῦμε τρίτη πιά, ἐκδόσι, φθάνει τὶς 844 σελίδες, ἀλλὰ περιέλαβε καὶ πολλὰ ἐνδιάμεσες διαφορές, καθὼς καὶ παρέμβλητες σελίδες ἀριθμολογημένες μὲ ἐκθέτες.

Τέλος, ὁ πέμπτος τόμος παρουσιάζει κι ἐκεῖνος μιὰν ἰδιάζουσα βιβλιογραφικὴ ἐκκλιση: ἡ βιβλιογραφία γνωρίζει ἔργο τοῦ Παπαρρηγοπούλου τιτλοφορημένο *Ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων* (ἐξαχθεῖσα ἐκ τῆς *Ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν νεωτέρων*) ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου, 1874. Δὲν πρόκειται γιὰ νέα ἐκτύπωση, ἀλλὰ εἶναι ὅτι θὰ ὀνομάζαμε σήμερα ἀνάτυπο ἀπὸ τὸν πέμπτο τόμο, μὲ τὶς ἀκόλουθες ἀντιστοιχίες σελίδων: 3=E' 467, 525 (τελευταία)=E' 989· στὴν σελίδα 291 (=E' 755) ἔχει μείνει κατὰ λάθος καὶ ὁ ἐπίτιτλος "Βιβλίον ΙΕ'". Ἡ ἀνατύπωση αὐτὴ ἔγινε, καθὼς δηλώνεται στὸν ἐσώτιτλο τοῦ τόμου, γιὰ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Συλλόγου πρὸς Διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, τοῦ ὁποῖου στέλεχος βασικὸ εἶταν ὁ Παπαρρηγόπουλος. Μέσα στὴν ἄγνοια ποὺ μᾶς μαστίζει ἀναφορικὰ μὲ τὰ τραβήγματα ὅλων αὐτῶν τῶν ἔργων, καλὸ εἶναι νὰ συγκρατήσουμε τὴν πληροφορίαν ὅτι τὸ ἀνάτυπο τοῦτο ἐτυπώθηκε σὲ 1000 ἀντίτυπα².

* *

Αὐτὰ εἶναι τὰ παλαιότερα ἱστορικὰ ἐνὸς ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ βιβλία, ἀπὸ ὅσα ἐγέννησε ὁ νέος ἑλληνισμός. Ὅριστικὰ δὲν εἶναι τὰ ὅσα γράφω, ἀπὸ τὴν ἄποψιν ὅτι ἐπιδέχονται λεπτομερέστερες ἐπακριβώσεις στὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ἔχω ἀφήσει κενά. Ἐχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι οἱ ἐπακριβώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἐπιτευχθοῦν, καὶ ἐλπίζω

1. Βλ. ἐδῶ σελ. 152, σημ. 2. Ἡ ἐκδόσι τοῦ 1872, γιὰ λόγους τοὺς ὁποῖους ἀγνοῶ, εἶναι πολὺ σπάνια· πρὶν ἀπὸ ὀλίγα χρόνια παρεκάλεσα τὴν δεσποινίδα Anne-Marie Gibot καὶ ἔκανε μιὰ προσεκτικὴ ἀντιβολὴ τῶν δύο ἐκδόσεων· ἐλπίζω ἡ καλὴ αὐτὴ ἐργασία νὰ δημο-

σιευθεῖ, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει σὲ ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα.

2. Βλ. τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Συλλόγου πρὸς Διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων γιὰ τὸ 1874, Ἀθήνα 1875, σελ. 68.

νὰ γίνει τοῦτο¹. Στὸ μεταξὺ ὅμως τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα εἰσάγονται μὲ αὐτὸ τὸ σημείωμα στὴν ἔρευνα εἶναι τόσο σίγουρα, ὥστε ἐθεώρησα περιττὸ νὰ ἀνασκευάσω τὰ σφάλματα τῶν ἕως σήμερα σχετικῶν βοηθημάτων. Ὅ,τι γίνεται θὰ πρέπει νὰ γίνει ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄριο καὶ πέρα.

Κ. Θ. Δημαρᾶς

1. Ἡ συστηματικὴ ἔρευνα στὰ πολυ-
 λαπλὰ ἀντίτυπα τῶν μεγάλων μας
 Βιβλιοθηκῶν ὅπου θὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ
 ἄδετα, ἡ ἀναδίφηση στὸν περιοδικὸ τύπο
 τῆς ἐποχῆς, καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν ἐξω-
 φύλλων τῶν περιοδικῶν, δύσκολος γιὰ
 τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους σημειώνω
 στὸ κείμενο ἀναφορικὰ μὲ τὶς βιβλιο-
 δεσίες, θὰ δώσουν ἀσφαλῶς ὅ,τι χρειά-

ζεται γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ ἡ βιβλιο-
 γραφία τοῦ Παπαρρηγοπούλου στὸ ση-
 μεῖο τοῦτο. Μὰ οἱ ἐργασίες τοῦ τύπου
 αὐτοῦ ὑπακούουν σὲ ἀλύγιστους νό-
 μους χρησιμοθηρίας: πρέπει νὰ γίνον-
 ται ἀπὸ νεωτέρους οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὸν
 ἴδιον ἔλεγχο νὰ πορίζονται πολλὰ καὶ
 ποικίλα ὠφελήματα.